

Göçük Dediler

– Aydın Akdeniz · 27 Ekim 2013

Sayı her zaman önemlidir de ben kafesin içindeyken daha bir yaşamsal değer taşımaya başlar. Hepimiz için. Yani biz aşağıda çalışanlar olarak. Bunu yalnızca benim dillendirmem...Neyse. Okulda öğretilen şekliyle söylemem gerekse, "rakam" demeliydim bu değerlere. İşte yine saniyeler içinde değişmeye başlayacaklar. Yüz çeviremem ki, korkarım. Kaç kat aşağı indiğimizi bilmeliydik. Duvara, hep panele bakarım bu yüzden. Kafes az sonra hareketlenecek ve iki basamaklı büyükçe bir sayıya ulaştığımızda – bu kez doğru kullandım – kapı açılacak ve biz işe başlayacağız.

Elektrot çubuklarını sık sık uzunuyla değiştiririm. Molaya kadar üç paket dolusu biter. Aziz Amca'ya, yapılan işleri anlatmanın güçlüğü sayılmazsa mesaideki diğer arkadaşlarla konuşabileceğimiz ilk fırsattır bu yemek arası. Bazen aramıza o da katılır. Bir keresinde gaz maskemi çıkarmayı unutmuştum.

Yorgunluk işte, daha ilk günlerimdi. O, kocaman elleri uzanıp başımdan alıvermişti maskeyi.

Kapıyı göstermiş, yaptığını tekrarlayacak olursan durma çek git buralardan , demişti. O gün karşılık vermedim. Sahi, neden böyle yapmıştım. İskemleyi tuttuğum gibi başına geçirmek varken. Bilmiyorum. Evet, biri kızdırırsa tam olarak böyle yapardım ben. Kazaya kadar...Bazı şeyler bundan sonra eskisi gibi olamayacaktı.

Kontrol odasına girip şalteri indirirmeseler işimiz bitikmiş çocuklar. Kaza günü daha yemek salonunun kapısında böyle haykırmıştı Aziz Amca. Yanına koştu kimimiz.. Ortada bir yıkım ya da can kaybı görmediğimiz için boş boş yüzüne bakmıştık.

Hepimiz aşağıdaydı. Bir olay olsa bunu önce biz bilecekken teknik adamın haber vermesiyle öğreniyorduk. Tuhaf bulmuştum. Şalteri niçin indirdiler, dedim Aziz Amca'ya.Yakında anlaşılır dedi. Sonra biraz düşündü. Tankta sızıntı bulunmuş. Ama bunu söylerken sesi çatallanıyordu.